

“Ik beleef er vooral lol aan”

Het verhaal van Floris Claassens (15) over leven met het syndroom van Asperger

Opgetekend door Brigit Kooijman

 Interview | [Zaterdag 10-06-2006](#) | Sectie: [Overig](#) | Pagina: [38](#) | Brigit Kooijman

'Pfff, wat is Asperger? Dat is een heel grote vraag, die niet zomaar even te beantwoorden is. Ik houd er elk jaar een enorme spreekbeurt over. Asperger is een vorm van autisme die maakt dat je anders bent, dat je meer moeite hebt met sociale contacten. Waarschijnlijk ook dat je anders praat, formeler, beleefder. Ik hou wel van woorden als 'plezant'. Op school schijnen ze me daarom 'de kleine professor' te noemen. Dat beleefde komt omdat ik het vervelend vind om regels te breken, en als ik iemand aan moet spreken die ik niet ken, gebruik ik dus meestal 'u'. Zo heb ik het, toen ik klein was geleerd van Laurie en Miek, mijn ouders, en daar hou ik me aan vast. Met Pasen wordt er op de hockeyvereniging altijd een informeel toernooi gehouden, waarbij men het niet zo nauw neemt met de spelregels. Dat zijn van die situaties waar ik slecht tegen kan.

Er schiet me opeens een zin te binnen uit mijn spreekbeurt. Ik citeer: 'Aspergers zien en beleven de wereld anders.' Ikzelf weet niet echt wat daarmee wordt bedoeld, want ik kan het niet vergelijken, ik ken alleen mijn eigen belevingswereld. Waar ik aan merk dat ik Asperger heb, is dat mensen mij soms vreemd vinden, of irritant. Toen ik laatst een 9,5 had voor een drama-opdracht, vroeg ik aan de leraar waarom het geen 10 was. Omdat ik wilde weten wat er fout gegaan was. Maar die leraar dacht volgens mij: 'O God, hij wil nog een tien óók!' Zo begrijpen leraren me wel vaker verkeerd. Misschien nog een mooie: het verhaal van het buitenlandse huis. We moesten op de lagere school een keer een buitenlands huis tekenen. We gingen vaak op vakantie in Frankrijk, daar had je van die witgepleisterde huizen. Dus ik had zo'n leuk wit huis getekend, echt buitenlands, toch? Maar nee, de bedoeling was dat je een iglo tekende, of een wigwam.

Toen ik nog niet wist dat ik Asperger had, werd ik heel veel gepest, omdat ik toch... anders was. Op de basisschool waren er een paar jongens - echt verschrikkelijk onaardig - die mij hadden uitgekozen als een soort slachtoffer. Als ik aangaf dat ik bepaald gedrag van hen vervelend vond, was dat voor hen reden om dat juist extra veel te doen. Soms wilde ik in de pauze eens een keer alleen zitten, dan gingen ze me stiekem benaderen. Ik had gewoon naar de leraar moeten gaan, maar daar was ik, denk ik, te netjes voor. Ik gaf die jongens steeds waarschuwingen, zodat ze even ophielden, maar daarna grepen ze weer hun kans. Op mijn negende hebben mijn ouders me laten onderzoeken, en al snel werd ontdekt dat ik Asperger had. Dat heb ik op

school verteld, ik heb toen voor het eerst die beroemde spreekbeurt gehouden, en sindsdien word ik niet meer gepest. Als mensen weten wat het is, houden ze rekening met je, is mijn ervaring. Vroeger waren er geen autisten omdat autisme nog niet bekend was. Pas na de Tweede Wereldoorlog is er een naam aan gegeven. Er lopen dus nog een heleboel mensen rond als ik, die níet de diagnose hebben gekregen. Ik vind het zelf fijn om te weten dat ik autisme heb, zodat ik er op bedacht kan zijn. Een luxe die veel mensen hebben gemist. Zoals mijn opa, die waarschijnlijk ook Asperger heeft, maar bij hem is het nooit onderzocht.

In situaties waarin ik niemand ken, kan ik weleens overstuur raken als er iets onverwachts gebeurt. Laatst was ik gevraagd voor een klein ensembletje, ik speel trompet. Een nieuwe omgeving, nieuwe mensen. Ik kreeg opeens een muziekstuk voor mijn neus dat ik niet kende, en het lukte me gewoon niet om dat stuk te spelen. Toen ging het even niet goed, het was echt helemaal niks. De andere musici hebben me met rust gelaten, ze gingen even ergens anders repeteren. Ongeveer een uur heb ik daar gezeten om mezelf onder controle te krijgen, m'n gedachten te ordenen, daarna ging het wel weer. Het is vervelend, zo'n crisis, ik ben dan echt in paniek, maar ik ben zelf wel blij dat het zich bij mij uit in huilen, en niet in boosheid. Veel mensen met Asperger hebben last van driftaanvallen, ik gelukkig nooit. Iets anders waar ik mee geboft heb, is dat mijn ouders goede opvoeders zijn, zodat ik geen zeurderig kind ben geworden, maar de aardige, lieve, beleefde, nette jongen die ik schijn te zijn. Daardoor accepteren mensen makkelijker dat ik wat anders ben.

Intussen zit ik in drie atheneum en loopt het lekker op school. Ik heb veel vrienden, maar die komen vooral van Max en Elmer, een tweeling die ik nog van de basisschool ken. Zij hebben heel veel vrienden en daar ben ik nu ook vrienden mee. Ik denk niet dat het me zou lukken om zelf vrienden te maken. Ik zou niet echt weten hoe ik dat zou moeten doen. Als ik bijvoorbeeld in een andere stad op kamers ga, en ik zit daar zo'n beetje alleen, dan zal het wel een tijd duren voor ik daar vrienden om me heen krijg. Bij iemand die ik totaal niet ken, kan ik een heel goede indruk achterlaten, maar waar ik moeite mee heb, is de overgang van die kennismakingsfase naar vriendschap. Met volwassenen gaat dat over het algemeen wat makkelijker dan met leeftijdsgenoten.

Ik heb nooit het gevoel gehad dat ik een of andere puber ben geworden. Dat ik in opstand kom tegen mijn ouders of zo, terwijl dat op deze leeftijd natuurlijk vaak wel gebeurt. Ik weet niet of die puberteit nog komt, maar het zou ook kunnen dat ik 'm volledig oversla. Dat zou ik helemaal niet erg vinden, ik ben heel tevreden met mijn huidige vorm.

Toen ik naar de middelbare school ging, bleken daar nog een aantal kinderen met Asperger te zijn, waarvan twee in mijn jaar. Het idee ontstond om de autisten bij elkaar in de klas te zetten, zo konden de docenten ons beter begeleiden. Als ik mezelf met die anderen vergelijk, heb ik het niet in de ergste mate. Voor R. zou het bijvoorbeeld een verschrikking zijn om een presentatie te houden, terwijl ik dat juist heel leuk vind. Zelf voel ik me alleen ongemakkelijk als ik niet weet wat ik kan verwachten. Dan bedenk ik vaak een heleboel verschillende scenario's, en schrijf ik in mijn hoofd alvast de tekst die ik in dat of dat geval moet zeggen. Er zijn situaties die ik bewust vermijd omdat ik weet dat ik me daar niet op mijn gemak voel. Naar feesten van

school ga ik niet meer. Dat is harde muziek, chips en dansen en daarvan vind ik alleen de chips leuk. Of ik dat jammer vind? Dat vind ik een vreemde vraag, want hij houdt in dat ik iets leuk zou moeten vinden wat ik niet leuk vind. Ik moet zeggen, voor mij klinkt dat heel onlogisch. Ik heb het twee keer geprobeerd, zo'n feest, en dat waren twee ongelofelijk verschrikkelijke avonden, ik zou mezelf schade doen door wel te gaan.

Het is waar dat veel Aspergers alleen blijven als ze volwassen zijn, maar ik denk nu nog niet o God, hoe krijg ik later een vrouw en kindertjes? Een relatie zit er pas in zodra ik verliefd word, en dat ben ik absoluut nog niet. Daar maak ik me geen zorgen over, volgens mij moet dat gewoon nog komen, als je Asperger hebt duurt het vaak wat langer. Volgens mij heeft het op deze leeftijd ook nog niet veel om het lijf, als ik dat zie bij klasgenoten. Ze hebben 'verkering' en dat is het dan. Als ik dat heb gemist, ben ik nog niet bezorgd. Ik denk logisch, maar ik heb ook veel fantasie, dat komt door mijn autisme, net als het feit dat ik me goed op een ding kan concentreren. Ik wil later computergames gaan ontwerpen. Dat doe ik nu ook al, en ik kan me er helemaal in uitleven. Ik heb dus vooral een hoop lol aan die Asperger, ik beschouw het als deel van mezelf. Het is als de lucht op je hand, je weet dat die er is maar je bent er zo zwaar aan gewend dat je 'm niet voelt.'